

РЕШЕНИЕ

№ 22580

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10152** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. П. Б. от [населено място] срещу Решение №1040-02-105/25.09.2023 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е потвърдено Разпореждане №РП-3-02-01407172/14.08.2023 г. на Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ [населено място]. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на оспореното разпореждане и потвърдителното решение, моли да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ Б., редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: С Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – Б. на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането. Към 01.11.2023г. задължението е в размер на 35 706.91 лв. – главница, 5 310.97 лв. – лихва и 1 294.41 лв. - допълнително начислена лихва.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ – Б. по реда на чл. 117, ал. 3 КСО, който с Решение № 1040-02-123/16.11.2023г. го е потвърдил и е отхвърлил жалбата.

С влязло в сила на 25.04.2024г. решение №2787/25.04.2024г. по адм. дело № 11 458/2023г. по описа на АССГ е отхвърлена като неоснователна жалбата на С. П. Б. срещу Решение № 1040-02-123/16.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ – Б..

С оспореното Разпореждане №РП-3-02-01407172/14.08.2023г. на Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ [населено място], на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на С. Б. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 от КСО за периода от м.01.2023г. до м.07.2023г., като дължимото вземане е постановено с Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023г. вземане на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – Б., съгласно което на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането.

С жалба вх. № 1012-02-154/08.08.2023г. до директора на ТП на НОИ - Б. С. Б. е оспорила разпореждането за прихващане пред директора на ТП на НОИ – Б., който с Решение №1040-02-105/25.09.2023г. я е оставил без уважение като неоснователна и е потвърдил разпореждането.

Административен съд София- град, след като съобрази събраните в хода на производството доказателства, които прецени с оглед доводите и становището на страните, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му. Разпореждане №РП-3-02-01407172/14.08.2023г., също е издадено от компетентен орган – И. Д. – Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ [населено място] съгласно Заповед № 1015-02-188/15.09.2026г. на Директор на ТП на НОИ. Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания. В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение приложението на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 114, ал. 5 КСО урежда способите за принудително изпълнение на ликвидни, но непогасени доброволно задължения към държавното обществено осигуряване. Съгласно същата дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване /ДОО/. Регламентираният в разпоредбата ред за принудително изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични задължения по ДОПК. В тази връзка закрилата, предвидена в чл. 114а, ал. 1 КСО не се разпростира по

отношение на задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО.

Публичните вземания, сред които са и вземанията на държавното обществено осигуряване за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи, по силата на чл. 163, ал. 1 ДОПК се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон не е предвидено друго. Прихващането като способ за изпълнение на публични задължения се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в съответното териториално поделение на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Забраната за принудително изпълнение върху обезщетения от социалното осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 от ДОПК се прилага само по отношение на вземанията, предмет на производства по ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудителното изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО. В този смисъл е установената съдебна практика на Върховния административен съд по сходни казуси, изразена в решения: № 2743/7.03.2017г. по адм. дело № 2903/2016г. и № 5954/18.05.2021г. по адм. д. № 2890/2021г. Налице е изрична специална норма – чл. 114а, ал. 1 КСО, по силата на която забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удържки, не се прилага за задължения на лицата към ДОО и за задължения за издръжка и при прихващане по реда на чл.114, ал 5 КСО. В този смисъл са и решение № 5776/10.05.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6527/2016 г., VI отд., решение № 4128/04.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4771/2016 г., VI отд., решение № 3758/28.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3140/2016 г., VI отд. и др.

В конкретния случай с влязло в сила Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – Б. на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането.

Разпореждането за възстановяване на суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му, а не от влизането му в сила. Ето защо, при констатирана липса на доброволно изпълнение административният орган може да пристъпи към специалния ред за принудително изпълнение на задължението на жалбоподателката към ДОО.

В съответствие с изложените мотиви и след констатираната липса на доброволно изпълнение, компетентният орган е издал процесното Разпореждане №РП-3-02-01407172/14.08.2023 г., с което на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на С. Б. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО за периода от м.01.2023г. до м.07.2023г., с дължимото по Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023г. вземане.

От изложеното, се налага извода, че Директорът на ТП –НОИ –Б. е постановил решението си в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Б. от [населено място] срещу Решение №1040-02-105/25.09.2023 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е потвърдено Разпореждане №РП-3-02-01407172/14.08.2023 г. на Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ [населено място].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 119 КСО.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: